

baplist.dk

« Nr. 8 » 2009 « 156. årgang »

Tro på barnet – barnetro

Troens udfordring gennem barne- og voksenlivet

Henrik Kristiansen
Lærer på Baptisternes Skoler i Tølløse
Stine Frandsen

Man hører ofte mennesker sige:

»Jeg er ikke specielt religiøs, men jeg har da min barnetro«. Vi har bedt vores skribent tænke højt over begrebet »barnetro«. Hvad er det for en tro, og er den i så fald fyldestgørende for, hvad »tro« er?

Det er nødvendigt at dele troen op i to dele: Den ene del handler om at beskrive, hvad troen går ud på. Troens indhold. Den anden del handler om at beskrive, hvordan man forholder sig til troens indhold. Er man enig, uenig, påvirkes man af troen, tænker man over den, arbejder man bevidst på, hvilke konsekvenser den bør få?

Troens afspejling i vores liv

Vedrørende første del, så går indholdet i min voksentro cirka sådan her: Alle mennesker er Guds elskede børn, og det er Guds vilje, at ethvert menneskes liv i så høj grad som muligt formes herudfra. Punktum. Udråbstegn! Der er ingen behov for mere eller mindre fyldestgørende tro fra vores side. Det er sådan, Gud er, det er sådan, Gud har det med os – med mennesker – med mig!

Vedrørende den anden del må jeg spørge: Hvad nytter det, at »troen siger«,

at vi alle er Guds elskede børn, hvis vi på ingen måde oplever, at det er sådan? Og hvad nytter det, at vi selv synes, vi tror på det, hvis det ikke påvirker vores liv i øvrigt? Ja, »troen siger« dels, at Gud uanset hvad elsker os lige højt, dels at vi ikke rigtig er i gang med at gøre hans vilje, og at der bør laves om på dét.

Hvad så med den barnetro, som mange kan finde på at henvise til? Ja, den ligner i høj grad første del af min voksentro: Vi er alle Guds elskede børn! Og tilsyneladende er det fuldt tilstrækkeligt som udgangspunkt. Hvis hele denne første del af min voksentro sidder dybt og centralt i os, så vil det påvirke vores måde at leve på og dermed af sig selv være med til at virkeliggøre anden del: Det er Guds vilje, at ethvert menneskes liv i så høj grad som muligt formes herudfra.

»» Hvad nytter det, at »troen siger« at vi alle er Guds elskede børn, hvis vi på ingen måde oplever, at det er sådan? ««

Fra gave til opgave

Men personlige erfaringer af nederlag og ondskab, det besværlige møde med

andre mennesker og mødet med egne begrænsninger og negative sider fører straks til en problematisering af troens første del: Kan det virkelig passe, at Gud elsker alle mennesker? Kan det virkelig passe, at Gud elsker mig? Og helt naturligt trænger denne tvivl over i den anden del: Vi kan ikke uden videre leve, som om vi har umistelig og uendelig værdi i Guds øjne, og vi kan ikke uden videre behandle vores medmennesker, som om de alle var Guds elskede børn.

Den umiddelbare, intuitive og uantastede tro på at være Guds elskede barn udfordres altså konstant livet igennem. Og troens anden del følger ikke altid naturligt med. Derfor går troen også fra alene at være en gave til også at være en opgave. Og det er denne opgavedel af troen som ofte er fraværende i barnetroen.

Barnetroen stiller ikke spørgsmål som: Hvordan fastholder vi troens indhold, så det ikke glider af sporet og kommer til at handle om noget helt andet? Hvordan finder vi tilbage til troen på Guds kærlighed, når den er mistet eller blegnet? Hvordan skal vi give udtryk for, at alle de andre også er Guds elskede børn? Hvordan kan vi være med til at udbrede erfaringen af at være Guds elskede børn til andre mennesker,

»» I praksis fejler vi ofte i forhold til troen som opgave – derfor er det godt at vide, at troen som opgave alene findes fordi troen som umistelig gave var der først. ««

så det også bliver deres erfaring? Hvordan kan vi få flere i gang med denne opgave?

Fællesskabets betydning for troen

Disse voksenspørgsmål er med vilje holdt i vi-form – af to grunde. For det første er den kollektive dimension ofte svækket i »barnetroen hos den voksne«. Jeg holder godt nok fast i, at jeg er Guds elskede barn, men påvirkes ikke i tanker og handling af, at det er alle de andre også. For det andet peger vi-formen på, at her er spørgsmål og udfordringer, som bedst besvares og tages op i fællesskaber.

Barnetroen kan »nøjes med« Gud og mig. Voksentroen ved, at menigheden er nødvendig, så selv vi, der hænger i udkanten af menighedens fællesskab, godt ved, at vi kun kan køre videre på frihjul, fordi fællesskabet har skubbet os i gang. Og vi ved, at vi højst sandsynligt vælter en dag, hvis vi ikke finder ind i et fællesskab igen.

Barnetroen sås af den kristne menighed, og voksentroen udfoldes og vedligeholdes bevidst af den kristne menighed.

I praksis fejler vi ofte i forhold til troen som opgave – derfor er det godt at vide, at troen som opgave alene findes, fordi troen som umistelig gave var der først. ■

»» Den umiddelbare, intuitive tro på at være Guds elskede barn udfordres livet igennem, og troen går fra alene at være en gave til også at være en opgave. ««

Nr. 8 – 2009

2 Troens udfordring gennem barne- og voksenlivet

– Begrebet »barnetro«
Af Henrik Kristiansen

5 En barnetro som vokser

– Leder
Af Lone Møller-Hansen

6 Ny kurs

– Nyt fra Landskonference 2 i Vejle i november
Af Silas Anhøj Soelberg

9 Min Gud eller mine forældres?

– Interview med to teenagere
Af Lola Skagen

10 Barnetroens fundament i os alle

– Kronik
Af Inger Chercka

12 Et stærkt liv i vidnesbyrd og tjeneste

– Interview med missionærer Niels Christian og Solvejg Nielsen
Af Aimée Kjær

15 Tro på barnet – tro på manden

– En julemeditation
Af Bente Højris

16 Glimt

– Kvindekongressen, Tølløseskolernes julemarked og om Ebbe Holm

18 Vindmøller og læhegn

– Aftryk og udtryk
Af Troels Thorndal og Jens Wendel-Hansen

20 Lad barnet i os komme frem

– Juleevangeliet i praksis
Af Poul A. Beck

22 Tro til tiden

– Artikel om modenhed i tro
Af Bent Hylleberg

24 Ny baptistmenighed mødes i en folkekirke

– Interview med præsten Gilbert Rukundo
Af Bent Hylleberg

25 Døbte og døde og glimt om BBU's fokus-weekend

29 Bremseklodsen manglede

– Livshistorie
Af Susanne Andersen

30 At give for at tjene

– Virksomheder med himmelsk ansvar
Af Mads Lindholm

32 Kaldet og kirken

– Interview med eks-soldat på præsteskoled
Af Morten Kofoed

35 Gud i 3 højder

– Interview med Jens Tandal
Af Bent Hylleberg

36 En rigtig Maude-bemærkning

– Bagsiden
Af Troels Thorndal

I sommer

på stævnet

lavede vi en

tip-en-tolver

konkurrence

omkring

bladet og

vinderen

bliver: Lena

Jørgensen,

Ved Kirken 9,

5210 Odense

NV

Fokus på lederudvikling

BBU forsøger at skabe muligheder, så kirker, foreninger og personer kan udvikles. Det nyeste tiltag hedder Fokus. I slutningen af november blev den første Fokusweekend afholdt i Århus Baptistkirke.

»Håbet for Fokus er at skabe et netværk af ledere, der ønsker at udvikle sig selv og deres lokale arbejde«, udtaler Lasse Åbom, der er en af personerne bag. Han er sammen med en gruppe, bestående af Charlotte Willer, Simon Skårhøj og Simon Willer, arrangører af Fokusnetværket.

Fokus er for alle ledere og kommende ledere i et lokalt arbejde. Formålet er at bringe ledergrupper sammen for at inspirere hinanden og skabe mere fokus på lokaludvikling. »BBU vil gerne sætte endnu mere fokus på det lokale arbejde. Derfor håber vi, at Fokus kan bidrage til, at foreninger og enkeltpersoner vokser i forholdet til Gud, hinanden og resten af verden«, siger Charlotte Willer.

Du kan læse mere om Fokus og de kommende weekender på www.bbunews.dk. Var du ikke med på den første weekend? Så gå ikke glip af en anden Fokusweekend til foråret!

En barnetro, som vokser

||| Lone Møller-Hansen

For at tro, skal vi blive som børn, siger Jesus. Nogle taler om »deres barnetro«. Og den skal »ingen tage fra dem«! Det ønsker vi heller ikke, men enhver »barnetro« skal udvikle sig, ligesom vi udvikler os på alle andre områder i livet. Hvem ønsker at være som en femårig motorisk eller sprogligt, når vi er 25 eller 57? Sådan skal vi altså heller ikke lade vores åndelige liv stå i stampe, men lade barnetroen vokse og blive til en moden tro.

Tro udvikler sig ved at blive næret og udfordret, præcis som vi udvikler os fysisk gennem udfordringer og mentalt gennem uddannelse og erfaringer.

Min tro kom på prøve, da jeg begyndte på Baptisternes Teologiske Seminarium i Tølløse som 36-årig. Ikke nok med at jeg skulle lære at kombinere den teologiske tænkning

– hjernen – med en tro af hjertet. På mange måder var jeg også en umoden kristen.

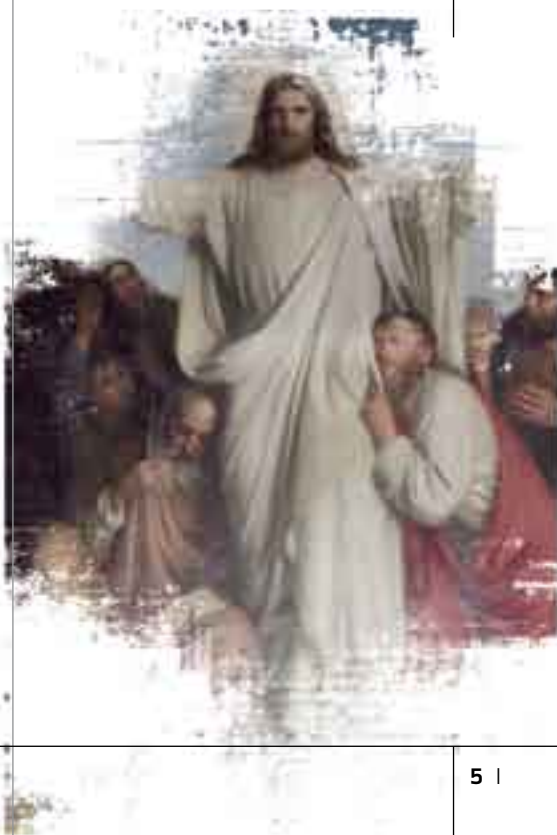
Der var meget, jeg aldrig havde tænkt på. For eksempel Helligånden. Egentlig troede jeg nok inden da mere på en to-enig end en treenig Gud; Som spejder kunne jeg forholde mig til Gud som skaber, men faktisk ikke som en personlig relation, der byggede på et dagligt bønsliv ...

Jesus havde jeg det svært med. Hvad betød det, at han var »min ven«? Det gik op for mig, at dén barnetro havde jeg mistet. Mens treenigheden begyndte at blive en helhed i min bevidsthed, blev Jesus mere end »en ven«.

Jeg tror, at børn ofte naturligt forstår Jesus som *både* Gud og menneske. De har det ikke svært med, at han går på vandet, og heller ikke med, at han er træt eller ked

af det. Det er vi voksne, der enten lægger vægt på mennesket Jesus eller på Jesu guddommelighed. Men det hænger sammen! Reflekteret barnetro må være at se underet i, at Gud *blev* menneske i Jesus Kristus! I ham forenes himmel og jord. Og Helligånden hjælper os til at have en levende og virksom tro på Jesus, Menneskesønnen og Guds Søn. Ønsker du at at vokse i den tro?

Må dette nummer af baptist.dk også udfordre dig og din barnetro!

Mennesker søger Jesu nærhed, nogle i undren, andre finder trøst ... og barnet er det eneste, der sammen med Jesus kigger ud på os. Alterbillede på Nya Slottet i Sverige, hvor redaktøren tilbringer sin orlov dette efterår.

TAK!

På redaktionens vegne vil jeg takke for den ekstraordinære gave på mere end 73.000 kr., som har reddet dette nummer af baptist.dk. Vi føler det også som et skulderklap, at I som læsere sætter kontant pris på bladet. Med ønsket om en glædelig jul. Vi ses igen i det nye år!

Redaktøren

Ny kurs, men hvorhen?

[] Silas Anhøj Soelberg
[] Anne Kjaer og arkiv

BaptistKirken skal have sat ny kurs. Det mener ledelsen for BiD i hvert fald. Den nye kurs skal sætte de lokale menigheder i fokus, og forankre de fælles projekter heri, mens landsorganisationen skal slankes. Generalsekretæren

er ikke enig i den nye kurs, og er blandt andet som konsekvens heraf stoppet. I lokalmenighederne findes der også en bekymring overfor den nye kurs, hvor man tvivler på egne evner til at imødekomme ledelsens udfordring.

» Vi er bange for, at den måde vi har arbejdet på de sidste par år er ved at undergrave menighedernes økonomi. «

– Formand Mogens Andersen

»Vi skal have mere fut i de lokale menigheder«. Sådan udtalte BaptistKirkens formand, Mogens Andersen ved indledningen af Landskonference 2 den 7. november 2009 i Vejle. Derfor skal der sættes en ny kurs for BaptistKirken.

»Vi er bange for, at den måde vi i BiD har arbejdet på de sidste par år er ved at undergrave menighedernes økonomi og engagement i forhold til det fælles arbejde. Vi mener, at vi har sat et for højt niveau for projektarbejdet, som der ikke er dækning for hos menighederne«, forklarede Mogens Andersen, da baptist.dk mødte ham på Landskonference 2.

Slanket organisation med færre projekter

Frelæggelsen af den nye kurs kom samtidig med en meddelelse om Jan Kornholts stop som generalsekretær i BaptistKirken. Denne meddelelse redegjorde for fire punkter, hvor parterne er uenige og derfor ikke har kunne finde fælles fodslag. Disse var projektarbejdet i BiD; generalsekretærens arbejdsopgaver; økonomien i BiD og forholdene for baptist.dk. De fire punkter har alle forbindelse til en ny kurs, som ledelsen sætter for BiD.

Den nye kurs skal slanke BaptistKir-

kens organisation og i stedet forsøge at styrke de lokale menigheder. Ledelsen vil slanke BiD's lønnede arbejdskraft på projekter og ledelse og decentralisere finansieringen og forankringen af projektarbejdet. Dette ville Jan Kornholt ikke arbejde videre med, og derfor aftalte parterne, at Jan skulle stoppe som generalsekretær og varetage andre opgaver i stedet.

»Ledelsen vil skære ned i BiD's aktiviteter for at forbedre økonomien, men nedskæringer er ikke vejen til en bedre økonomi i en kirke«, fortalte Jan Kornholt senere, da baptist.dk mødte ham. »Nedskæringer ødelægger motivation og engagement i stedet for at styrke det. I Kirken kan man kun forbedre økonomien ved at satse på øget aktivitet og vækst.«

For at imødegå, at lokalmenighederne har mistet ejerskab for de igangværende projekter, vil ledelsen forankre fremtidige aktiviteter ude hos menighederne, så der »inviteres til konkret fællesskab om opgaven.« »De interesse- og indkomstskabende aktiviteter skal foregå med lokalmenighederne og ikke BaptistKirken som hovedaktør«, skriver ledelsen om den nye kurs.

Men en ændring, hvor projektarbejdet forankres lokalt i stedet for centralt, giver

også en udfordring for de lokale menigheder. De skal dermed løfte et tungere læs i projektarbejdet.

»Ledelsen udfordrer således menighederne til at tage et direkte ansvar for projekter«, skriver den i sin fremlæggelse af den nye kurs. De lokale menigheder har efterspurgt et større medejerskab til projekterne, og det giver ledelsen dem nu fuldt ud mulighed for.

»Vi mener, at vi med projektarbejdet i dets nuværende form er på vej ud, hvor vi ikke kan bunde økonomisk ude hos menighederne. Flere kører med underskud, og vi er derfor nødt til at skære på de fælles projekter, så vi ikke presser dem yderligere«, forklarer Mogens Andersen om bevæggrunden for den nye kurs.

Om denne model mener Jan Kornholt, at ledelsen skyder forbi målet. »Menighederne er den vigtigste ressource ift. projektarbejdet i BaptistKirken. Men ledelsen rammer forbi, når den begrænser indkomstkilderne og arbejdskraften for projekterne til lokalmenighederne«, forklarer han. »Menighederne har igen de sidste år øget deres engagement i projekterne, netop fordi de er blevet mere attraktive, fordi vi i BiD har turdet satse på dem« →

Ny kurs, men hvorhen?

Modtagelsen hos de lokale

Ude hos lokalmenighederne findes der også bekymrede røster om den udfordring, ledelsen stiller dem. Baptist.dk snakkede med fire baptister på Landskonference 2 ...

Peter Würtz, Bethelkirken:

»Vi er en ressourcemæssig stærk menighed, og vi kan sagtens tage imod ledelsens udfordring. Vi har allerede i dag en lang række projekter lokalt, som vi deltager i. Men jeg tvivler desværre på, at andre menigheder, der ikke er så begunstige som os, kan klare at deltage i de fælles projekter på det niveau, som ledelsen ønsker.«

Lene Grarup, Brande:

»Det er godt, at menighederne i højere grad selv kan bestemme, hvilke projekter de vil støtte. Vi har deltaget i Kibera-projektet, og det har vi været godt tilfredse med. Vi har dog ikke haft lyst til at engagere os i andre projekter, og det er vi glade for, der er plads til.«

Erik Hagstrøm, Nr. Sundby:

»Vi har haft vores egne projekter i menigheden, som kører godt, og vi har også deltaget en del i de fælles projekter. Vi nyder godt af den tekniske og praktiske bistand, som der bliver tilbudt i de fælles projekter, og jeg kan godt tvivle på, om vi har ressourcerne til at imødekomme ledelsens udfordring.«

Bjarne Thorndal, Gandrup-Vodskov:

»Det er for os helt nødvendigt med et centralt led i projektarbejdet. Vi har i høj grad prioriteret det fælles arbejde økonomisk, og det er vi stolte af. Men det bliver svært for os at finde den arbejdskraft, der skal til for at tage del i den lokale forankring af projekterne.«

» ... jeg kan godt tvivle på, om vi har ressourcerne til at imødekomme ledelsens udfordring. «

Min Gud – eller mine forældres?

||| Anker Lundegaard samt private
|o| Lola Skagen

Hvad sker der, når troen på et tidspunkt bliver ens egen? Baptist.dk har spurgt to teenagere om deres oplevelse af troen fra de var yngre og til nu.

Rasmus Jonstrup Hansen er 15 år og vild med Gud. »Gud er bare så sej«, siger han, og begejstringen stråler ud af ham. Men sådan har han ikke altid følt. Rasmus er kommet i kirken fra han var barn, og har hørt om Gud i søndagsskolen, men har aldrig rigtig spekuleret over Gud indtil for to år siden, hvor han skulle begynde i kristendomsklasse. »Det forandrede alt«, fortæller Rasmus. »Her fik jeg en hel masse at vide om Gud på en måde, så jeg kom til at tænke mere over det. Og jeg fandt ud af, at Gud er for sej – Han gør så mange seje ting!« Efter et halvt år fandt Rasmus ud af, at han ville døbes. »Det var ikke den store omvendelse – bare en beslutning jeg tog«, fortæller Rasmus. »Jeg ventede måske nok på den store omvendelse, men på en måde vidste jeg jo godt, at jeg skulle døbes engang, så hvorfor ikke bare nu – var det ikke nok?«

»Gud var som min bedstefar«

To uger efter sin dåb var Rasmus på en teenagelejr, Collision, hvor han oplevede at møde Gud for første gang. »Jeg mærkede, at

Gud rørte ved mig og talte til mig. Ikke med sådan en høj stemme, som jeg måske havde forventet, men som en indre stille stemme. Jeg havde ikke Gud på førstepladsen i mit liv. Det fik jeg dér, og det blev starten på mit liv med Gud.« Hvis Rasmus skal sætte et billede på Gud fra før og til nu, siger han: »Før var Gud mere min bedstefar end min far – han var mine forældres Gud – ikke rigtigt min. Nu vil jeg ikke kunne forestille mig, at der er noget der kan skille mig fra Gud.«

» Før var Gud mere min bedstefar end min far – han var mine forældres Gud – ikke rigtigt min. «

– Rasmus Jonstrup Hansen

Gud har altid været der

For Maria Vejrum Hansen, 13 år, var der heller ikke tale om den store omvendelse, da hun besluttede sig for at blive døbt tidligere i år. »For mig kom det helt naturligt. Jeg har altid troet på Gud og er kommet i kirken altid.« For Maria er det derfor vanskeligt at tale om, at der er en forskel på hendes tro fra før og til nu. »Det er klart, at jeg måske nok selv er blevet mere bevidst om nogle ting, men Gud er den samme for mig – én der altid er der! Hvis man skal tale om, at der er en forskel, så er det den, at jeg nu selv læser i Bibelen og beder til Gud. Da jeg var yngre gjorde mine forældre det sammen med mig«, slutter Maria.

Barnetroens fundament i os alle

[] Inger Chercka, psykolog i Blå Kors Danmark
[] Lóa Skagen

»» Forholdet til Gud kommer netop ikke af sig selv. Barnet skal så at sige introduceres til netop vores Gud og vores trospraksis. Det baner vejen for en sund og holdbar gudsrelation. ««

Vores kronikør behandler i sin kronik spørgsmålet om, hvordan **kimen til troen**, der ligger som et fundament allerede i den spæde barndom, næres og udvikles – ikke af sig selv, men i samspil med ens omgivelser frem mod et modent gudsbillede.

Religiøsitet grundlægges i ethvert spædbarn som et indre værn mod angst. Herefter vokser et gudsbillede gradvist frem primært formet af barnets omsorgspersoner. Billedet næres og konkretiseres gennem de forklaringer, barnet gives på sine endeløse »spørge-Jørgen-spørgsmål«. Ved fem-seks års alderen, når barnets tænkning går ind

i en ny fase, fødes så det levende gudsforhold – hvis da barnet får formidlet kendskab til Gud gennem sin omverden. Herfra vokser gudsbilledet – og dermed gudsrelationen – naturligt via forudsigelige stadier frem mod det modne gudsforhold og den modne relation med Gud.

Sådan lyder den korte version af en

»» Hvis ethvert menneske har indbygget et fundament for tro, så vil der altid være noget at knytte an til i den kristne forkyndelse. ««

mængde forskning og teori fra religionspsykologien. Som det ses, antages det, at der er tre hovedstationer frem mod det modne gudsbillede, hvoraf de to første ligger i den tidlige barndom og altså kan siges at belyse det, vi plejer at kalde barnetroen. Derom handler det følgende.

»Guds første fødsel« i barnets liv

Nu er det jo ikke muligt at spørge et spædbarn ud om tro, så der må nødvendigvis blive tale om teori, underbygget af tilbageskudende forskning. De fleste ved, at Freud anså religion som udtryk for menneskelig hjælpeløshed og umodenhed, men siden har andre teorier vundet indpas. En sådan anerkendt teori (af A.M. Rizutto: *The Birth of the Living God*, 1979) går ud på, at barnets indre gudsbillede begynder at dannes, så snart det oplever den første øjenkontakt med sin mor eller far. Herfra vokser det indre gudsbillede, og råstoffet eller »skabelonen« er barnets erfaringer med sine omsorgspersoner. Dette kaldes »Guds første fødsel« i barnets liv. Ved to-tre års alderen har ethvert barn således formet sit eget dybt personlige gudsbillede.

Barnets religiøse fremtid

Når barnet så for alvor kommer i spørgealderen omkring de fire-fem år, begynder det

at lægge mærke til, hvordan Gud omtales af sine omgivende voksne. Enhver, der har været tæt på børn i den alder, vil vide, at de netop er meget optaget af spørgsmål om døden og om Gud. De søger – nu mere målbevidst og med sikker sans for detaljen – at få forenet deres første indre gudsbillede med det, deres omverden præsenterer dem for. Her sker ifølge teorien »Guds anden fødsel«. Af den afhænger barnets religiøse fremtid. Hvis denne »fødsel« går godt, dvs. at barnet oplæres i en religiøs tro og formår at danne en meningsfuld sammenhæng i sit gudsbillede, involveres hele dets personlighed i en dynamisk religiøs udviklingsproces, som i princippet følger de andre udviklingsprocesser, barnet gennemgår i sin opvækst. Det vil sige, at gudsbilledet udvikler sig, modnes og ændres resten af livet, hvis man ellers selv holder det i live.

Hvis gudsbilledet derimod bliver forsømt eller undertrykt, kan det synes at forsvinde med barndommens øvrige symboler, men det forsvinder dog aldrig helt, og muligheden for at genoplive det vil altid være til stede, f.eks. i forbindelse med livskriser.

Det gunstige øjeblik

Der synes altså at være en særlig »gunstig periode« omkring fire-seks års alderen, hvor

barnet er specielt modtageligt for religiøse input. For os som kristne forældre og som kirke betyder det, at vi må være omhyggelige med den tidlige oplæring af vores børn. Forholdet til Gud kommer netop *ikke* af sig selv. Barnet skal så at sige introduceres til netop vores Gud og vores trospraksis. Det baner vejen for en sund og holdbar gudrelation. Svigter vi her, er det en alvorlig sag. Vi mener jo som kristne – og megen forskning bekræfter det – at troen på Gud er en positiv personlig ressource, som giver os psykisk stabilitet og forhøjet livskvalitet.

Endelig har den her refererede teori den interessante implikation for os kirkefolk, at vi får styrket motivationen for missionsarbejde. For hvis ethvert menneske har indbygget et fundament for tro, så vil der altid være noget at knytte an til i den kristne forkyndelse. Vi skal med andre ord ikke starte helt fra »scratch«. Måske er det den sandhed, Bibelen antyder i ordet om, at Gud »har lagt evigheden i vores hjerter?« (Prædikerens Bog kap. 3 vers 11).

Fakta | Inger Chercka

Inger Chercka er uddannet psykolog. Hun var sammen med sin familie udsendt af Apostolsk Kirke til Sydafrika 1977-1990. Derudover var hun med til at starte Skovbo Efterskole på Midsjælland og arbejder nu i Blå Kors Danmark.

[] Aimee Kjaer
[] Morten Korboed

Et liv i vidnesbyrd og tjeneste

To missionærer af den svindende slags, dem med et kald. Tiden er begyndelsen af 1970'erne – Kvindefrigørelse og øvrig løsrivelse fra autoriteter – herunder Gud – sætter dagsordenen. 70'erne bærer præg af, at missionærer som stand associeres med en afdanket og lyssky periode i historien pga. imperialismen. **Niels Christian** (nu 65 år) og **Solveig Nielsen** (nu 75 år) rider stik mod strømmen og tager ud i en tid, hvor missionær er det pinligste, man kan være. De tager ud uden mindste idé om, hvad der venter dem, og de ved ikke engang, at de vil få hinanden til selskab igen lyst og nød i de næste små 30 år i Burundi.

» Ja, jeg skulle jo ud og afprøve, om det var missionær, jeg skulle være. Dengang sagde man ja til et livskald. «

– Solveig Nielsen

Først tager Solveig ud for en to-årig periode. »Ja, jeg skulle jo ud og afprøve, om det var missionær, jeg skulle være. Dengang sagde man ja til et livskald«. Senere kommer Niels Christian, ung og ivrig med et brændende hjerte og ligeså meget dedikation.

Var Gud væk? – 1. akt

baptist.dk møder parret i deres hjem, to uger før de forlader Burundi for allersidste gang. Planen er permanent at skulle bo i Danmark, som de knap nok med rette kan kalde »deres« længere. Men modet lever, når Solveig udtrykker: »Hjem er dér, hvor vi bor«. 20 minutters motionsløb hver morgen på kinesernes brostensveje i nabolaget afslører, at det i hvert fald ikke er livskraft, det skorter på. Solveig er trods sin mikrofigur og porcelænsfysik noget af en veteran. *Har Gud nogensinde været væk?* »Nej, kommer det prompte, for så var det gået galt mange gange«. Jeg beder hende fortælle om deres liv i akter. Hvad var betydningsfuldt? Foråret 1972 satte sit aftryk. Der er krig i Burundi. 350.000 mennesker bliver slagtet og flere drevet på flugt. Mange udlændinge herunder missionærer må forlade landet over stok og sten, og dermed efterlade det amputerede folk

til dets egen skæbne. Solveig var dengang udstationeret i Musema som ung sygeplejerske sammen med veninden Lillian. På missionsstationen begynder tingene også at blive usikre. Oprørsstyrkerne nærmer sig, broerne er allerede ved at blive ødelagt. Læge Torben Roulund og hans familie flygter sammen med Lillian og Solveig til en katolsk station 15 km. væk. Men efter en enkelt nat bliver de vækket af kommandanten, som beordrer dem tilbage til Musema. Næste dag arresterer militæret lægen. Det er umuligt at få viderebragt de skrækkelige nyheder til nogen, som kan tage affære. Musema er for afsides, og vejen ind til hovedstaden Bujumbura bevogtet af udisciplineret militær. Solveig var heller ikke dengang stor og truende, hvilket skulle blive missionærernes redning. Hun tilbyder militæret at forestå overflytningen af lægen flankeret af en enkelt soldat til byen Ngozi i sin lille folkevogn. På vejen hjem sniger hun sig indenom en katolsk station og får dem til at sende bud til konsulen i hovedstaden. Denne køretur fylder i farver og lyd i Solveigs hukommelse – hun går ned i tempo og fortsætter, »der var døde mennesker og soldater«. Men trods risiko og svedeture bliver Roulund løsladt og sendt hjem. —————>

Et liv i vidnesbyrd og tjeneste

» Har Gud nogensinde været væk? »Nej, kommer det prompte, for så var det gået galt mange gange.«

Solskinsdage – 2. akt

De bedste tider var akten 1974 - 1985, de to gifter sig og flytter op på højene i Mataba, hvor de bl.a. driver præsteskole og hjælper hundredvis af »fødekoner«. Drengene Anders og Martin bliver født, og græsset er grønt.

Hvad med kaldet, Gud? – 3. akt

Efter 1985 kan de ikke længere få lov til at komme tilbage. Præsident Bagaza udviser næsten alle missionærer. Så de følgende år i Danmark bliver noget af en parentes. Niels Christian arbejder som tømrer, og Solveig tager fat som skolesygeplejerske og sygeplejerske på et plejehjem. Drengene, Anders og Martin får dog mulighed for dansk skolegang. I Burundi afvikles i 1993 det første demokratiske valg. Hele verden roser den vellykkede proces. Den nyudklækkede folkevalgte præsident Melchior Ndadaye er hutu og den første hutu på posten, selvom 85% af befolkningen tilhører denne befolkningsgruppe. Stemningen er præget af optimisme og en ny tro på tingene. Niels Christian og Solveig bliver igen bedt om at rejse tilbage til Burundi og griber chancen med kyshånd

Sidste akt

I oktober 1993 begynder et nyt mareridt. En oprørsbevægelse imod regeringen vinder

terræn. Da krigen bryder ud, er parret tilfældigvis i Rwanda. Dér hjælper de til med at bygge en flygtningelejr for 10.000 mennesker op. Da de efter 3 måneder vender tilbage til Bujumbura, er mange, som de havde kendt, blevet dræbt. Rutinerne begynder dog at tage form. Der er stadig en menighed, som skal passes såvel som flygtningearbejdet.

»I en bydel i hovedstaden kunne vi ikke holde gudstjeneste, fordi kuglerne fløj. I to andre bydele var det rutine, at soldaterne kom og dræbte folk for derefter som skræk og advarsel at hive ligene ud på gaden. Derfor var bydelene i 1996 totalt tømt for mennesker. Ikke et hus var helt«. Avisoverskrifterne i Danmark melder, at Burundi sidder på en krudttønde. *Overvejede I ikke at tage hjem?* »Vi kunne jo stadig hjælpe nogle mennesker, hvorfor skulle vi så rejse hjem?«. Efter et overfald i vores hjem i Bujumbura bad de os dog fra Danmark om at rejse hjem. Vi havde i øvrigt vore børn på efterskole i Danmark på det tidspunkt. Missionærerne vender endnu engang hjem. Men Burundi brænder fortsat hul i deres hjerter, så da de i 2005 opfordres til at drage tilbage, er de klar. Niels Christian uddyber: »Opgaven var denne gang et projekt for forældreløse børn ud fra alle vore

menigheder i hele Buurundi. Det er indtil nu blevet til hjælp til 1.100 børn. Nu er alle oprørsgrupper integreret i administration og militær, og alle er trætte af krig,« konstaterer han og fortsætter: »Det seneste år har været det absolut bedste. Der spirer et nyt håb for fremtiden selv for Burundi. Gud har lovet at gå med os både i modgang og medgang. Princippet gælder også for os som enkeltpersoner. Vi har oplevet Ham virke igennem mange mirakler, hvor Han har brugt os. Vi har fået lov til at hjælpe syge og »fødekoner«, som har født levende børn. Vi har også oplevet døden. Det har været så godt at blive brugt derude, hvor der ikke er andre. Nu skal vi hjem til Pandrup og købe en gyngestol, en spade og hvem ved, måske endda en motorcykel,« griner Niels Christian i skægget.

Tro på barnet, tro på manden!

||| | Bente Højrís

Nu fejrer vi igen, at Jesus blev født i vores verden. Den første julenat mødtes Himlen og jorden på en ganske særlig måde, som har betydning i dag – 2000 år senere. Gud gik os i møde! Guds søn blev født som et lille, hjælpeløst barn. Hver eneste gang et lille nyt menneskebarn bliver født, er det vores ønske og håb, at dette barn må vokse og udvikle sig. Og det gjorde Jesus, ligesom andre børn gør det. Han blev ikke ved med at være den hjælpeløse baby i krybben. Han begyndte at gå og at tale. Han spredte glæde hos sin mor og far. Han

blev teenager. Lærte at stå på egne ben. Han blev voksen. Han arbejdede, antagelig som tømrer, som sin far, og senere som repræsentant. Guds søn gennemlevede menneskelivet. Og hele hans liv og død var ét stort vidnesbyrd om Guds kærlighed til den verden, som han havde skabt.

Han voksede op

Hvis vi i dag fejrer fødselsdag for et menneske, vi holder af, så er det muligt, at der i en lejlighedssang kommer et enkelt vers med om mennesket som baby. Ellers

tænker vi på, hvad det menneske er i dag, og hvad det har betydet for os igennem livet. Anderledes går det som regel, når vi fejrer jul. Her tænker vi oftest på Jesus som nyfødt, og synger med gensynets glæde de mange salmer om ham i krybben. Men lad os ikke glemme, at han voksede op, og igennem sit liv, sin død og sin opstandelse fik en betydning, der rækker meget, meget længere end til en baby i en krybbe. Og meget længere end til englesang for hyrderne på marken julenat ...

Barnet blev voksen

I ham mødes jord og Himmel. Et møde, som vi får del i. Lad det ikke bare blive et »sæsonmøde«, men et møde, som giver kræfter til hverdagens mange udfordringer. Barnet er blevet voksent. Og han giver os lov til at være børn. Det betyder, at vi må overdrage ansvaret i hans hænder, og tillidsfuldt tro på, at han vil være med os hver eneste dag fremover. 📖

Fakta | Om barnet

Om barnet Jesus kan du læse i Mattæus- og Lukas-evangeliet, begge steder de to første kapitler. Men det vigtigste handler om *manden!* Læs derfor resten af de to evangelier. Så kender du manden!

»» Barnet er blevet voksent. Og han giver os lov til at være børn. ««

Kvindekongference for alle sanser

70 danske, svenske og norske kvinder mødtes i Nordjylland i august til den første nordiske kvindekongference. Det blev fantastiske fire dage, hvor deltagerne både græd og grinede sammen.

De følsomme indlæg fra kompetente kvinder, men også hele stemningen, lagde op til en sjælden ærlighed. Her skulle ingen forstille sig, men alle kunne være, som vi er; med skyld og skam, glæde og taknemmelighed.

Otte svenskere, som repræsenterede det største af de tre kvindeforbund – 2500 medlemmer – inspirerede med deres vision: »En vokseplads for tro og engagement«. Kvindearbejde i dag er ikke »hatte-dame-agtigt«. Svenskerne har f.eks. et socialt engagement til fordel for trafficking-ramte kvinder (ligesom det danske kvindeforbund) og sommerlejre for enlige mødre og deres børn. Noget, som kvinder bare kan gøre bedre end mænd! Uden at forklejne, hvad mænd er gode til.

En af arrangørerne, Karin Christensen, fortæller: »Da to kvinder tilbød mig et fodbad, blev jeg helt bevæget. Jeg nød deres konkrete omsorg. Fodbadet blev til sjælesorg. Alle bidrag styrkede og løftede os op.«

Den forlængede weekend sluttede med

nadvergudstjeneste, hvor det blev slået fast, hvad der allerede var sagt i Randi Larssens andagt fredag morgen: »Herrens bord er et nådebord og ikke et præmiebord«.

Kvinder tænker med alle sanser, både høre- og smagssansen – men også det visuelle:

F.eks. havde mor og datter, Inge og Mette Aardestrup kreeret smuk blomsterkunst. Der var et quiltet vægtæppe med mange timers arbejde og Gudrun Knudsen viste sin malerkunst.

Sådan en kongference bør gentages med mange flere deltagere!

Ebbe Holm euro baptist-»udenri

En dansk baptist er kommet til tops i European Baptist Federation, EBF. I Amsterdam blev advokat Ebbe Holm fra Korskirken i Herlev, valgt som formand for EBFs division for eksterne relationer, populært kaldt EBFs »udenrigsminister«. Med formandskabet følger én af syv pladser i EBFs ledelse. Ebbe Holm har i en lang årrække været knyttet til både internationalt baptist- og økumenisk samarbejde.

»Jeg glæder mig faktisk til opgaven,« siger Ebbe Holm. »Jeg ser muligheder for at kombinere mine personlige interesser og mit civile job og min erfaring som gode forudsætninger for at klare opgaven.« Ebbe er advokat med møderet for højesteret og partner i et velrenommeret advokatfirma, Nordia, i København.

»Endelig vurderer jeg, at en nordisk lægmand i EBFs ledelse ikke er en dårlig idé, men oven i købet kan betragtes som en styrkelse af ledelsen.« Ebbe interesserer sig bl.a. for asylret, demokrati i baptistkirker, militærnægtelse som en del af den baptistiske tradition, bekæmpelse af racisme i baptistkirker, bekæmpelse af trafficking, samt nødhjælp og udviklingsstøtte til Østeuropa og afrikanske lande.

pæisk gsminister»

Ebbe Holm fra Korskirken i Herlev.

»Senest har jeg i januar '09 deltaget i møder med ledelsen af Azerbajjans administration for at diskutere statens behandling af kristne minoritetsgrupper og disses vilkår.«

EBFs nuværende division for eksterne relationer vil under Ebbe Holms ledelse ændre karakter og navn og fokusere på vigtige temaer som religionsfrihed, diskrimination, social uretfærdighed. Valget gælder for fem år.

Ebbe Holm

Tølløse julemarked

**Julemarked på Baptisternes Skoler
søndag den 6. dec. 2009 kl. 12 - 16**

På skolen i Tølløse arbejdes der på forberedelserne til julemarkedet den 6. december. Formålet er at samle skolens elever og lærere i en fælles indsats for at samle penge ind til forældreløse børn i Burundi, bl.a. med henblik på at give børnene muligheder for en god skolegang. Overskuddet fra julemarkedet går derfor ubeskåret til børnene i Burundi!

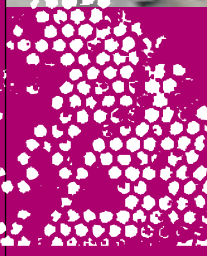
30. oktober var første arbejdsdag. Dagen startede med en fællestime, hvor der blev informeret om kultur og levevilkår i Burundi. Det gav alle et indtryk af, at Burundi er et fattigt land, men også et smukt

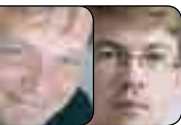

land med mange glade mennesker, der er taknemlige for den hjælp, vi kan give.

På billederne ses elever i forskellige værksteder. Der er bl.a. bageværksted og kreative værksteder, hvor der bliver produceret smykker og glaskunst. Andre forbereder sig på at optræde med musik, og nogle laver gavekort, kalendere og postkort. På julemarkedet vil der også være aktuelle informationer om Burundi, og der vil selvfølgelig være mulighed for at købe julepynt, værtindegaver m.v.

Ud over at lave et projekt, hvor fattige børn hjælpes konkret, er der også et ønske om, at vi som skole vil række videre ud til andre mennesker. Et ønske om at eleverne får et indblik i at verden er større end Tølløse og Danmark, og at vi kan gøre en forskel for andre mennesker ved at være bevidste om, hvad vi engagerer os i, og hvordan vi bruger vores ressourcer. Vi håber, at de i alt fire skoledage vi bruger både kan gøre en forskel i Burundi og for de elever og lærere, der er engagerede.

Vindmøller og læhegn

[] Troels Thordal og Jens Wendel-Hansen
[] Arkiv

Kære Troels

Den baptistiske arv

I vores tidligere korrespondance kan man næppe undgå at lægge mærke til en rimelig udtalt forskel. Hvor jeg fokuserer på de danske baptisters arv som vores fundament – noget at bygge på – finder du, at man ikke skal knytte sig så meget til det, så man tynges af det. Det ville naturligvis være lettest at nå til en samlende konklusion, men det tror jeg strengt taget ikke vi kan. Og så er det måske også rimeligt at acceptere, at vi faktisk ikke har samme tilgang.

I stedet skal vi vide, at hinanden eksisterer og forsøge at forstå og respektere den andens synspunkter. Og indse sine egne svagheder. Hvis jeg skal nævne en af mine svagheder, er det, at jeg kan komme til at glane så nostalgisk mod fortiden, at jeg glemmer, hvorfor og hvordan vi skal være baptistkirke i det nuværende Danmark. I sidste ende kan man opbygge en sekterisk bevægelse omkring en romantisk version af historien. Det vil jeg ikke afvise.

Faren er at glemme

Men hvis jeg samtidig skulle nævne svagheden ved dit synspunkt, så er det, at man i den fremadskuende og progressive ånd glemmer hver en gammel kæmpe, hver en erfaring, hver en idé, der er fostret af vore åndelige forfædre – de, der igennem 170 år har kæmpet for evangeliet på et baptistisk grundlag. Dem har vi ikke råd til at glemme.

Et kinesisk ordsprog siger, at når forandringens vinde blæser, kan man bygge læhegn eller vindmøller. Jeg tror, at vi har forskellige opgaver. Forandringer er ikke altid af det gode, og derfor må nogle bygge læhegnene, men det er lige så væsentligt, at andre bygger vindmøller. Den historiske proces – selv meget nylige begivenheder – har vist, at der tit opstår indædte kampe mellem de to grupper. Det er arrogant! Ingen af os har vel fundet de vises sten – under alle omstændigheder behøver vi hinanden!

Er det en banebrydende, en banal eller måske endda en forkert pointe?

Venlig hilsen

Din broder i Herren – alt til trods

Jens

Kære Jens

Jeg ved, du er til

At netop vi har skrevet igennem de seneste man valgt nogle andre stridende har nok været

Jeg er dog ikke uenig til. Jeg har respekt for svagheder. Og jeg elsker kirkehistorien har været splittelse, at kirkerne heden, tag eksempelvis forskellige udgange

Læhegn og vindmøller

Kan det virkelig være tvivl. Her elsker vi møllebyggerne som altid med, at vinde dem, der tror på frie vinde – selv faktisk ikke at vinde var pointen med læhegnet. Og det er så

Ja, alt til trods, Troels

PS: Om vi vil hvis det altså er det vel alt

post card

[☰] Poul Asger Beck
[📺] Anne Kjar

Lad barnet i os komme frem

En glæde, som skal være for hele folket: I dag er der **født jer en frelser**. Tegnet på, at det er ham, er, at han ligger svøbt i en krybbe.

BARNET
I OS
KOMME
FREM

Dette er blevet kaldt »historiens vigtigste begivenhed«. Da Gud ikke ville nøjes med at udtrykke sin gode vilje for os i 10 punkter på stentavler. Da han ikke mere ønskede blot at kommunikere gennem tegn og ydre handlinger. Da han ikke længere syntes det var tilstrækkeligt at sende profeter og prædikanter. Da kom han selv, i form af sin egen kødelige og guddommelige søn. Han kom for at vise os, hvad det er, Gud har på hjerte, når det gælder vores fortid, nutid og fremtid. At fortiden tilgives og forsones, at nutiden fyldes med taknemmelighed, glæde og fred og at fremtiden formes af håb og virkelyst. Han kom og fyldte tiden. Han kom som vores frelser.

Ned bliver til op

De tidlige kirkefædre bruger billedet af et vippebræt, som vi kender fra enhver legeplads, hvor børnene tumler. Når Gud i Jesus Kristus sænker sig ned ved at antage vor menneskelighed, ophøjes mennesket og bliver genskabt til vor oprindelige værdighed: At leve og være i Guds billede. Kristus aflagde sig æren, magten og herligheden for at bøje sig lige så langt ned, som vi er kommet. Der – helt nede fra – løfter Han os så lige så højt op, som han selv kom fra. Fra værdigheden som Guds elskede barn.

Alt det rod, vi går og laver for os selv. Alt det miskmask, vi får skabt. Alt det, vi gentagne gange gør forkert og ofte bliver ved med at slå os selv oven i hovedet med: Hvorfor lærer du det aldrig? Hvornår begynder du at handle på en ny måde? Alt det løfter Han os ud af i ét nu. »I dag er der født jer en frelser«, én der kan løfte os ud af dyndet.

Et frivilligt »ja tak«

Han blev svøbt og lagt i en krybbe, for der var ikke rigtig plads til ham. Det kniber måske stadig med pladsen i hjertet og ikke mindst tiden til at tage imod Ham, som det Han er: En glæde for hele folket. Da Gud selv kom, kom han som et lille magtesløst barn. Blev svøbt i ydmyghed. Anbragt i en skrøbelig krybbe. Placeret i en sårbar stald. Nu var og er han helt udleveret til vores forgodtbefindende. Vi kan gøre med ham, som vi vil. Det kan vi stadig! Sådan valgte Gud at træde ind i vores verden. Han ville vinde vore hjerter. Ikke ved kraft og magt, men ved ægte, uselvisk kærlighed. Ønskede at genskabe os indefra efter sit billede. Med vort frivillige: »Ja tak«, ville han give os et nyt hjerte. Et hjerte af kød frem for sten.

Sådan kommer ethvert barn til verden: Magtesløs, ydmyg, skrøbelig og sårbar.

Ethvert barn rummer samtidig denne mage-løse magt. Kærlighedens magt, som drager én. Suger én til sig. Kalder alt det bedste frem i én. Vipper én op til det, man ikke vidste, man var: Et ægte og godt menneske. Det ægte menneske, der formår at elske den sårbare, magtesløse, ydmyge og skrøbelige lille stump med ægte uselvisk kærlighed. Ikke at vi altid gør det – desværre – men det er barnet, der magter at kalde det frem i os.

De mindste skal blive de største

Derfor erklærer Jesus også uden forbehold, at Guds rige hører børnene til. Ja mere end det. Den, der ydmyger sig og bliver som et barn, er faktisk den største i Himmeriget. Og det er tilmed sådan, at den, der tager imod et barn i Jesu navn, tager imod Jesus selv (se Matt 18,4-5). Jesu komme til os julenat gentager sig, hver gang et lille barn strækker armene ud efter vores ægte, uselviske kærlighed. Når vi i Jesu navn på vegne af ham besvarer dette komme med et: »Velkommen her ved mit hjerte«, løfter vi barnet til barmen, der hvor hjertet sidder, og således viser, at vi har hjerte i barmen: Barmhertighed. Jesus og barnet formår at få os målrettede, travle, optagede, ofte selvoptagede og profitjagende mennesker til at vise barmhertighed. Det løfter os op til det, vi oprindeligt var: Smukke, unikke mennesker skabt i Guds billede. Han formår at frelse os. Sikke »en glæde for hele folket«.

[] Bent Hylleberg
[] Arkiv

Tro til tiden

» Vor tro er ikke mystisk tankespind, men ekko af Guds nåde, der greb ind ... «

Søren P. Grarup, Salmebogen nr.557

Hvad er kristentro – og hvad er forskellen på barnetro og voksentro? Hvor meget tro skal der til? Og hvad skal der tro til? Denne artikel runder nogle af de spørgsmål, der melder sig hos de fleste af os, når den kristne tro kommer på tale

Undertiden siges det, at baptister døber på tro i modsætning til de kirker, hvor småbørn bliver døbt. Men så enkelt forholder det sig ikke. Allerede her er det nødvendigt at skelne mellem barnetro og voksentro. Men hermed er alt ikke sagt. Dybest set døber ingen kirker på troen, men på Guds nåde. Guds godhed er grundlaget for enhver dåbshandling, der foretages i alle kirker – tidspunktet for dåben ufortalt.

Hvad er tro?

For nogle år siden udgav vi en bog, der hedder *Guds forsprog*. Som kristne tror vi, at Gud har et forsprog i ethvert menneskes liv. Han kommer altid først – og hvor Gud er på spil, er han tilstede med sin nåde, dvs. med kærlighed og velsignelse. Vores tro er altid et ekko af Guds nåde. Et ekko opstår, fordi der findes en lydkilde. Troens lydkilde er Guds nåde. Vi lærer Guds nåde at kende

via de bibelske fortællinger. Derfor lytter vi til Bibelens store fortælling, når vi samles i kirken. Sådan bliver vi selv en del af Guds historie med hans verden. Vi udfordres til at vokse i troen på nåden og til gennem dåben at efterligne Jesus i vores tjeneste for andre. På den baggrund giver det mening at gradbøje den kristne tro, der har aldersbestemte former.

Tro udtrykker tillid – barnetro

Som kristne med rødder i reformationen skylder vi Martin Luther tak, fordi han pegede på, at troens første element er tillid. *Tro er fast tillid til, at løfterne fra Gud står fast* – og at de gælder hver enkelt af os. Der er intet så tillidsfuldt som et spædbarn i sin mors favn. Det er et godt billede på kristentro, der altid er tillid til, at Gud er trofast i sin kærlighed imod os. Om livet bliver kort eller langt, om ondska-ben erfarer eller ej – det urokkelige fundament under os er Guds omsorg. Hertil klynger troen sig. Som sådan er den barnlig. Denne form for tro er ægte barnetro.

I det perspektiv hører al bøn hjemme. Kristen bøn er vores tillidsfulde henvendelse til Gud, der er vores far. Det véd vi fra Jesu egen praksis. Det er Jesus, der har lært os at bede med tillid: *Vor Far, du som ER...*

Tro søger forståelse

– voksentro

Al tro er nysgerrig. Den kristne tro er nysgerrig på Guds verden. Det var det, de gamle fædre mente, når de sagde: Jeg tror for at kunne forstå! Ægte kristen tro stiller spørgsmål og kæmper med at finde i det mindste foreløbige svar på livets gåder. Børn udvikles på mange måder – både emotionelt, fysisk og socialt, men også intellektuelt. Ellers er der noget galt. Det samme gælder barnets tro. Om *Julens barn* hedder det, at han »voksede op og blev en klog ung mand. Både Gud og mennesker glædede sig over ham«¹.

Det Nye Testamente ved, at kristne »må blive voksne, så vi kan få afsluttet begynderundervisningen om Kristus«². Vi skal blive »parat til at forsvare os over for dem, der kræver en forklaring på, hvorfor vi håber og tror på Kristus«³. Sådan udvikler barnetro sig til voksentro. Troen på Jesus som Universets Herre udfordrer os til at tænke. Vi tror for at kunne forstå. I det perspektiv er vi alle teologer. Ægte teologi består i at klarlægge og udtrykke voksentroens indhold.

Tro skaber livsmønstre – kristentro

Reformationens døbere kritiserede Luther

og Calvin for at standse op på halvejen i deres reform. Nåden er troens forudsætning. Troen er nådens ekko. Ja, men det var for baptisterne kun den halve sandhed. Troen skulle omsættes i et livsmønster, der er bestemt af nåden – et livsmønster, som formes i det kristne fællesskab, hvor vi drøfter, hvad der bør være troens konsekvenser. Tro uden praksis er tom. Kristentro omsættes altid i handling, i sociale praktik-

ker. Opgaven er ifølge Paulus at føre mennesker »til troslydighed i ord og gerning«⁴.

Barnetro og voksentro er som tillid og indsigt afgørende, men begge må omsættes i efterfølgelse af Jesus. Det er disciple, han kalder – dvs. lærlinge, der går i gudsrigeets skole for at omsætte troen til holdninger og handlinger, der afspejler den nye verden, som Gud er i færd med at opbygge midt iblandt os.

»» Vor tro er ej på hvad som helst man kristendom vil nævne, men på ham, os har skabt og frelst og fører på det jævne – og så på alt, hvad sandheds Ånd os leder til med kærlig hånd, alt efter hjertes evne. ««

N.F.S. Grundtvig, *Salmebogen* nr. 378

Ny baptistmenighed på Amager mødes i en folkekirke

[] Bent Hylleberg
[] Lone Møller-Hansen

Interview med præst i International Baptistkirke på Amager **Gilbert Rukundo**

Hvorfor har I stiftet ny menighed?

Vi stiftede i august en multikulturel baptistmenighed, hvor afrikanere og danskere står sammen om at tilbede Gud, fordi vi ønsker at være med til at sprede evangeliet til ufredste mennesker i København. Vi er 16 voksne og 9 børn. Der vil komme flere! Vi er heldige, idet *Korsvejskirken* (folkekirken i Kastrup) har stillet deres dejlige kirke til rådighed to dage om ugen. Vi har bibel-

studier om fredagen og gudstjeneste om søndagen (kl. 16) efterfulgt af fællesskab i kirkens lokaler. Vi har også lov til at bruge kirken én gang i kvartalet til vores *all night prayer*.

Hvorfor i Korsvejskirken?

Jeg cyklede forbi kirken, da jeg lærte dansk. Jeg kunne lide kirkens arkitektur, og vi valgte Kastrup pga. transportmuligheder. Jeg mødte kirkens personale, der virkede begejstret og menighedsrådet godkendte vores ansøgning. En af præsterne var med til vores første gudstjeneste. Hun bød os velkommen og opmuntrede os med ordet fra 1. Thessalonikerbrev 1:4-7. Det var en god oplevelse, og præsten spurgte, om de måtte deltage i vores beder. Vi har forskellige baggrun-

Hvordan arbejder I?

3 ud af 4 søndage taler vi dansk. Det er vi stolte af! Den 4. bruger vi kirundi eller fransk med oversættelse, når det behøves. Det gør vi, fordi nogle ønsker en gudstjeneste, hvor de kan synge på eget sprog og høre en prædiken på det sprog, de behersker. Vi prøver at tilegne os træk, der præger danske baptister, men holder også fast på afrikanske træk – eksempelvis lovsang og beder. Vi har forskellige baggrun-

de, så vi har travlt med at undervise i det elementære i Bibelen og om baptismen. Det vil tage tid, men vi har mod på det og tror, at vi ved Guds hjælp vil nå langt.

Hvad er dine forudsætninger?

Mit speciale på SALT handlede om integration af migrantbaptistmenigheder i Danmark. Her lærte jeg meget om danske baptister – også om det, der hindrer migrantmenigheder i at integrere sig godt her i landet. Vi bruger min viden til at plante menighed på baptistisk vis, når det gælder fx ledelse, økonomi og teologi. Vi vil samarbejde med de øvrige danske menigheder. Vi drømmer om en sund menighed, hvor vi står sammen om fælles mål: At vinde ufredste mennesker – altså ikke-kristne, både nye og gamle danskere – for Jesus og at grundfæste dem som Hans efterfølgere, så vi alle kan sendes ud i mission.

Fakta | Gilbert Rukundo

Gilbert Rukundo, født i Burundi 1960. Præst 1993-2001, generalsekretær 1996-2001. Gift med Pascasie i 28 år, sammen har de 4 børn. Flygtning til Demokratisk Congo 1972-1976 og 1994-1996 og til Danmark 2001. Bestået dansk sprogskole og BA på SALT (2009).

Redaktion

Lone Møller-Hansen, Redaktør
Tlf.: 5695 1015 / 2347 4015
m-h@mail.dk

Aimée Kjær, redaktionssekretær
Tlf.: 3234 0531
aimee@baptist.dk

Bent Hylleberg, tlf.: 5918 5195
bent@hylleberg.info

Hanne Kiel, tlf.: 3190 8190
hanne_kiel@hotmail.com

Silas Anhøj Soelberg, tlf.: 21944409
mail: silassoelberg@me.com

Lasse Åbom: tlf.: 22905628
lasseabom@gmail.com

Hanne Weber-Hansen: tlf.: 51724692
hanne@weber-hansen.dk

Maria Klarskov: tlf.: 31176277
maria@klarskov.dk

Anne Marie (Rie) Andersen
Lola Skagen

Grafisk design

Pedersen & Pedersen, Århus

Trykkeri

V-Print, Holstebro

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Oplag: 3.550

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. *Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.*

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 1, 2010 udkommer 12. februar 2010, deadline 7. december 2009
Nr. 2, 2010 udkommer 16. april 2010, deadline 15. februar 2010

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv., 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-12
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte kan indberettes til Sekretariatet. Bladet kan også modtages på cd. Henvendelse til Sekretariatet.

Døbte og døde

Døbte**Hjørring**

04.10.09: Maria Vittrup, f. 13.09.96.

Holstebro

18.10.09: Jeanette Pedersen, f. 17.03.1991.

Køberkirken

27.09.09: Kristian Nymann, f. 14.04.1997.
27.09.09: Søren Nymann, f. 14.04.1997.
18.10.09: Erik Berg, f. 12.01.76

Ringsted

11.10.09: Erik Jensen, f. 04.07.1933

Østervrå Baptistmenighed, Tårs Baptistkirke

26.04.09: Kjeld Thorkild Andersen, f. 28.04.1962
26.04.09: Nicolai Laursen, f. 09.10.1995

Døde**Brønderslev**

Alice Ellinor Topp, født 06.06.1920, døbt 27.03.1988 i Kristen Centrum, Aalborg, døde 05.09.2009.

Bethelkirken

Johanne Gjerrild, født 20.03.1917, døbt 27.03.1932 i Jetsmark, døde 08.10.2009.

Gandrup-Vodskov

Lene Valbak Glæmose, født 15.11.46, døbt i Gandrup 18.06.1961, døde 21.10.2009.

Lyngby

Per Christian Jonny Abildsø, født 12.01.1934, døbt 07.12.1947 i Fredskirken, Frederiksberg, døde 17.10.2009.

Nørresundby

Poul Erik Jensen, født 21.06.1931, døbt 03.03.1946 i Nørresundby, døde 28.09.2009.

Odense

Jens Tuemand, født 27.04.1963, døbt 19.03.1978 i Odense, døde 07.10.2009.

Julehjælp og et glimt af håb til enlige

For anden gang uddeler re:gen julepakker til 150 enlige forsørgere i København. Sidste år var der mange, som gerne ville have hjælp, og behovet er i år ikke blevet mindre – tværtimod. Allerede i oktober måned begyndte man at få de første henvendelser fra enlige mødre, som gerne ville have hjælp. Thomas Willer, præst i re:gen fortæller: »Vi er kommet i kontakt med kvinderne over de seneste to år, hvor vi har delt julehjælp ud. Finanskrisen og den generelt dårlige stemning påvirker også de enlige mødre, og vi ønsker med julehjælpen at give dem et glimt af håb og vise dem Guds betingelsesløse kærlighed.« Julekurven består af ingredienserne til en god juleaften: Kartofler, flæskkesteg, rødkål, ris á la mande samt andre madvarer til julen. I kurvene ligger der også en julegave i form af billetter til kampe med fodboldklubben FCK foruden hjemmebagte småkager fra re:gen. Derudover afholder kirken en julefest for børnene den 12. december.

Med hele familien til Hawaii i 2010?

Når Baptisternes Verdens Alliance (BWA) afholder kongres i Honolulu fra den 28. juli - 1. august 2010 under temaet »Lyt til ånden«, bliver der muligheder for, at hele familien kan deltage. Ud over seminarer for de voksne vil der være et særligt morgen- og aftenprogram for børn og unge, foruden et ungdomsseminar samt en børnelejr for de 7-11 årige. Om eftermiddagen er der desuden afsat tid til, at man kan deltage i forskellige ture i Honolulu, samt mulighed for børnefamilier til at udforske øen Oahu, hvor Honolulu ligger.

Børne- og ungdomsprogrammet vil afspejle kongressens øvrige indhold med små studie- og lovsangsgupper samt festligheder om aftenen. For de unge vil der være mulighed for afslapning og forskellige team-building aktiviteter på stranden, samt talentshows m.m. Derudover får børn og unge mulighed for at tage på udflugt og se forskellige seværdigheder på Hawaii samt at snorkle. Alle, der deltag i kongressen, vil få mulighed for at blive involveret i et lokalt missionsprojekt i Honolulu eller omegn. For yderligere information og tilmelding se: www.bwacongress2010.org eller www.bwanet.org.

[] Susanne Andersen
[] Kristian Kiel

Bremseklodsen manglede ...

Bremseklodsen manglede – så præcist kan **Per Christiansen**, 67 år, beskrive sit mangeårige alkoholmisbrug, der startede i de unge år, hvor han studerede. Han er tidligere sognepræst i Skåde, gift med **Karin Christiansen**, tidligere præst og familiekonsulent i Baptistkirken.

» Drikkeri og arbejde kunne ikke længere holdes adskilt. Kulminationen kom, da jeg ikke mødte op til en begravelse og senere en konfirmation. «

Vejret udenfor siger efterår. På samme måde må man beskrive Pers alder – livets efterår. Alligevel får jeg fornemmelsen af, at der er forår og en ny begyndelse for ham, mens han fortæller sin på én gang sørgelige og optimistiske livshistorie. Karin er også i dag ved hans side, som hun har været det gennem op- og nedture.

Men først tilbage til Pers historie: »Jeg kan ikke tilskrive en dårlig eller alkoholisert barndom, at jeg allerede, da jeg var midt i tyverne, oplevede et problem med alkohol. I mit hjem fik vi højst en snaps til søndagssilden med en lys øl til! Men da jeg læste historie på universitetet, blev timerne ofte skiftet ud med en tur på værtshus. På et tidspunkt stoppede jeg studiet og fik arbejde hos et forsikringselskab, hvor jeg var i syv år. Drikkeriet fortsatte, men under kontrol – syntes jeg.

»Karriere« som alkoholiker

»Min »karriere« som alkoholiker har snart været i 50 år!« – siger Per med et skævt smil og fortsætter: »Der er en tendens til, at »det aldrig er ens egen skyld«. Det kan jeg ikke forlige mig med. Jeg ønsker at tage ansvar for, at jeg har pådraget mig den sygdom. *Anonyme Alkoholikere* (AA) betegner alkoholisme som en sygdom, der

både er uhelbredelig og dødelig. WHO beskriver det som et afhængighedssyndrom. Jeg kan ikke finde ud af, hvad der har været medvirkende til, at jeg endte som alkoholiker. Måske ligger det i generne. Alle mine brødre har alkohol-problemer, den ene af dem begravede jeg, da han døde som 51-årig efter alkoholmisbrug. Men jeg blev ved med at sige til mig selv: Jeg er ikke så langt ude!«

»I 1972 mødte jeg Karin, min kommende kone. Da var jeg startet på teologistudiet. Alkohol var stadig en vigtig del af mit liv, men jeg var åben overfor Karin omkring det, og trods bekymring fra Karins side blev vi gift. Hos Karin fandt jeg dét, jeg ikke selv var: Hun var smilende og talende.«

Sognepræst i Skåde

I min studietid lykkedes det mig at være fokuseret: Min målsætning var, at studiet skulle lykkes for mig! Jeg havde gode vejledere, der kunne se mine evner, og jeg havde flair for at forske. Derfor blev jeg også i studietiden bl.a. sendt udenlands. I 1977 var jeg færdig med specialet og begyndte på Pastorseminariet. Straks herefter fik jeg ansættelse ved Skåde kirke ved Århus. Det var ikke noget problem for mig at holde arbejde og alkohol adskilt, så

» 56 år gammel var jeg nu 2/3 invalidepensionist og fik en lejlighed ved kommunens hjælp i et socialt boligbyggeri. «

– Per Christiansen

det foregik mest på fridage og i ferier, men efterhånden greb det om sig, og Karin tog affære.«

Hun opsøgte en pårørende gruppe – *Al-Anon* under AA – og fik dér det råd, at det ville være godt med en intervention for at forberede Per på afvæning. Per skulle konfronteres med dem, han havde såret eller svigtet pga. sit misbrug. Det fik dog ikke den ønskede virkning. I stedet for at bryde grædende sammen og indse behovet for hjælp, blev det en chokerende oplevelse: Per blev gal og opfattede det som et bagholdsangreb.

Alligevel gik han med til at tage 4 uger på et behandlingssted. Her stiftede han bekendtskab med *Tolvtrins-programmet*, der bruges i *Minnesota-kuren*. Men vel hjemme holdt han snart op med at følge de principper, han havde lært, og han forsøgte de ugentlige møder i AA-gruppen.

Rutsjetur mod bunden

Karin hadede at tage med i sommerhuset, hvor Per altid drak for meget. Hun begyndte at tage på ferier alene. Der opstod flere situationer, hvor hun oplevede, at Per ikke kunne tage vare på Simon, deres barn. Efterhånden var nok »nok«, og Karin flyttede hjemmefra sammen med 4-årige Simon. →

» De, der skulle være mine hjælpere, ville ikke se problemet i øjnene og tilbød hjælp for sent – man var konfliktsky og turde ikke kalde problemet ved rette navn. «

Karin og Per Christiansen i hjemmet.

Herefter begyndte Pers rutsjetur mod bunden for alvor. Drikkeri og arbejde kunne ikke længere holdes adskilt. Kulminationen kom, da Per ikke mødte op til en begravelse og senere en konfirmation. Nu indledtes en tjenestesag, der endte med, at han blev afskediget pga. for mange sygedage med begrundelsen »svagelighed«.

Per fortsætter: »Den dag, Karin rejste for alvor, og vi blev separeret, undgik jeg med nød og næppe at blive skør. Jeg havde mistet alt. Kun ved at bede *Sindsrobønnen* om og om igen kom jeg gennem natten. 56 år gammel var jeg nu $\frac{2}{3}$ invalidepensionist og fik en lejlighed ved kommunens hjælp i et socialt boligbyggeri, hvor jeg boede de næste 5 år. Drikkeriet fortsatte med gode og dårlige perioder«.

For Karin var det vigtigt med åbenhed og ærlighed omkring Pers misbrug. På det tidspunkt, hun flyttede hjemmefra, arbejdede hun som familiekonsulent. Og hun oplevede at få hjælp og støtte til sin beslutning om at forlade Per. Begge mener, at de, der skulle være Pers hjælpere, ikke ville se problemet i øjnene og tilbød hjælp for sent. Man var konfliktsky og turde ikke kalde problemet ved rette navn.

Ved Pers side

Karin var dog hele tiden ved Pers side, og trods separationen holdt de sammen gennem årene. Efter 5 år købte Per hus ved

SINDSRO-BØNNEN

Gud, giv mig sindsro til at acceptere de ting, jeg ikke kan ændre, mod til at ændre de ting, jeg kan, og visdom til at se forskellen. Amen.

Brønderslev for at bo i nærheden af Karin og Simon, der i mellemtiden var flyttet til Ingstrup, hvor Karin var præst. Efterhånden kunne Per begynde at prædike igen. Først i Hune kirke, men også i baptistkirker. Selv om forholdet til Karin og Simon var godt, var der stadig ikke styr på drikkeriet. Både Simon og Karin sagde fra, når Per drak tæt, men der var lange perioder, hvor det gik godt. Simon ser tilbage på en god barn-dom, hvor han har haft sin far i disse gode perioder.

Minnesota-kuren

For 2 år siden gik det helt galt. Der blev langt mellem de gode perioder. I januar ramte Per det sorte hul med en voldsomhed, der fik Karin til endnu engang at søge hjælp. Ved lægens, sygehusets og kommunens hjælp blev Per tilbudt endnu en afvænningsbehandling. Nu på *Damgaard* ved Frederiks-

» Som tørlagt alkoholiker er jeg blevet et frigjort, gladere og mere udadvendt menneske. «

havn, hvor man behandler vha. *Minnesota-kuren*.

De 5 1/2 uge, opholdet varede, blev vendepunktet i Pers liv. De 12 trin fra accept af problemet, underlæggelse under en højere magt, over konfrontation med dem, der har været med-lidende, til en villighed til at bruge principperne i det videre liv og fortælle om det til andre alkoholikere, har ført Per – og andre før ham – gennem en proces, der har tørlagt ham. En dag ad gangen.

Per har måttet indse, at alle forsøg på at lære at drikke socialt eller bruge *antabus* er slået fejl. Han har villet styre det selv, men først nu er han villig til at underlægge sig en højere magt for at få hjælp. *Gud* er for Per denne højere magt. Trods et liv som kristen og præst er Per først nu klar til at underlægge sig Ham.

Det uundgåelige spørgsmål

»Der er flere ting, der er vigtige for, at afvænningsbehandling skal lykkes«, fortæller Per: »Først at jeg hurtigt fik en plads på *Damgaard*, mens jeg var motiveret. Dernæst at min familie og venner har støttet mig gennem hele forløbet. Men resten af livet må jeg dagligt læse i litteratur, herunder Bibelen, der holder mig på rette spor og

ugentligt gå til AA-møder sammen med andre alkoholikere.«

Karin har gennem årene været åben og ærlig omkring Pers problem: »Det har været nødvendigt for mig for at kunne fungere i mit job og min hverdag. Men der er stadig meget tabu omkring emnet, som vi bl.a. med denne artikel gerne vil være med til at bryde«.

Mit uundgåelige spørgsmål til Per lyder naturligvis: »Hvad fortryder du – foruden de meget synlige konsekvenser, det har fået for familie og venner?« Og Per er ikke længe om at svare: »At jeg har brugt al den tid og opmærksomhed på alkoholen. Jeg kunne være blevet en god forsker og/eller fortsat have været en god og afholdt præst«.

Det er stadig nyt for Per at være tørlagt alkoholiker, men han kan se store forandringer: »Før så jeg ikke andres nød. Jeg tænkte mere: Hvornår kan jeg få det næste glas? Jeg er blevet et frigjort, gladere og mere udadvendt menneske« – slutter Per med en taknemlig Karin ved sin side.

Hjemmesider med flere oplysninger:

www.12stepping.dk og

www.danskmisbrugsbehandling.dk

At give for at tjene

[] Mads Lindholm, erhvervspsykolog, cand. psych., HD(O).
[o] Morten Koføed

Stadig flere virksomheder engagerer sig socialt.

Ikke kun fordi det kan give et bedre samfund. Det er også en god forretning.

På sommerens missionsstævne blev der taget initiativ til at diskutere, hvordan erhvervslivet og kirken kan inspirere hinanden.

»Pengene de falder ...«

Da jeg for mange år siden gik i søndagsskole, fik jeg hver søndag af min far en håndfuld mønter, som jeg kunne give til søndagsskolens indsamling til Afrika. Der blev samlet ind i en lille raslende bøsse, og mens alle vi børn med fedtede fingre puttede små mønter i skålen, sang vi højt og

uskønt med på en mærkelig sang: »Pengene de falder, hør de muntre slag, gaven er til Jesus og hans gode sag. Falde, falde, falde, falde ...«.

Min verden var helt tryk dengang, og mit forhold til global økonomi cirka sådan: Pengene kommer fra far, jeg tager dem med i søndagsskole, og derfra sendes de – sammen med de indsamlede frimærker – til de sultne børn i Afrika.

Virksomheder blandt giverne

En stor del af kirkens indsamlingskultur igennem tiden har nogenlunde fulgt denne logik, der har haft som præmis, at giverne var enkeltpersoner, der af et godt hjerte gav af deres overflod, og at kirken forestod det videre arbejde med distribution og uddeling til værdigt trængende.

Igennem de senere år er der imidlertid sket en udvikling i retning af, at flere og flere virksomheder stiller sig i køen af givere, og her bliver søndagsskolelogikken udfordret. For de virksomheder, der ønsker at bidrage økonomisk eksempelvis til nødhjælpsprojekter, gør det sjældent af god vilje alene, men fordi det samtidig er en god forretning.

Ved at indgå i godgørende projekter, kan virksomheder styrke deres position og brand, opdyrke nye markeder, skabe nye

produkter eller høste ny viden. Alt sammen elementer, der i sidste ende skaber øget vækst og gør forretningen bedre.

Profit skal tjene liv

Vi ser i disse år to forskellige idealer krydse klinger. På den ene side en tanke, som i sin tid blev formuleret af økonomeren *Milton Friedman* og lyder: »*The business of business is business*«. Med andre ord: Virksomheder er sat i verden for at drive forretning, hverken mere eller mindre.

På den anden side står opfattelsen, som i den danske sammenhæng er blevet opsummeret udmærket af ledelsesprofessor *Steen Hildebrandt* med ordene »*Profit skal tjene liv*«. Altså en tanke om, at virksomheders eksistensberettigelse er at gøre verden til et bedre sted. At profit ikke blot er et mål til virksomhedens overlevelse, men har et betragteligt mere langsigtet perspektiv, nemlig at bidrage til udviklingen af et godt samfund og et godt liv for både mennesker, nationer og virksomheder.

Disse tanker afspejler sig konkret i begrebet *CSR*, der betyder *corporate social responsibility* – på dansk: virksomheders sociale ansvarlighed – og drejer sig om, hvordan virksomheder påtager sig et socialt ansvar, der typisk er større, end hvad de juridisk er forpligtet til.

» Spørgsmålet er, om kirken ønsker at åbne døren for et tættere partnerskab og dermed udfordre søndagsskolelogikkens traditioner om at få og give.

Vestlige firmaers navne bliver kendt for noget positivt, når de pludselig fremstår på børnenes T-shirts.

Nye partnerskaber

På sommerens missionsstævne var der taget initiativ til, at en række af Baptistkirkens erhvervsledere mødtes for at indlede en dialog om, hvordan erhvervslivet og kirken kan samarbejde. Et øget fokus på social ansvarlighed i erhvervslivet giver nye muligheder for kirkens arbejde. For et tættere partnerskab med et socialt engageret erhvervsliv handler ikke blot om at tage imod donationer, men at indgå i samarbejder, som for begge parter kan blive udviklende.

Erhvervslivet efterspørger kirkens viden og praksis omkring bl.a. etik, frivillighedskultur og socialt engagement, og spe-

cielt i en krisetid er fokus rettet mod bedre og mere bæredygtige forretningsmodeller. Kirken kan samtidigt drage nytte både af de økonomiske muligheder og ikke mindst af erhvervslivets viden omkring strategisk tænkning, organisering, projektstyring etc.

Spørgsmålet er, om kirken ønsker at åbne døren for et tættere partnerskab og dermed udfordre søndagsskole-logikkens traditioner om at få og give. I disse partnerskaber vil det handle om at give for at tjene, og kirkens mulighed er at påvirke virksomheder til at fokusere på en fortjeneste, der ikke kun drejer sig om dette års overskud, men samtidigt fokuserer på at tjene liv.

Fakta

- CSR betyder corporate social responsibility – virksomheders sociale ansvar – og handler om, hvordan virksomheder forholder sig til fx menneskerettigheder, klima, miljø, sociale vilkår etc.
- Stadigt flere virksomheder benytter sig af sociale investeringer og donationer som en del af deres forretningsmodel.
- Et øget samarbejde mellem kirken og erhvervslivet udfordrer kirkens sædvanlige indsamlingsmodel, men kan skabe nye muligheder og give nye ressourcer, både i form af viden og økonomi.

Kaldet og kirken

Gaspard Niyibizi

Fidèle Manirampa.

Eks-soldaten fortæller:
 »Jeg blev født i en god baptistfamilie og havde en god opvækst.«

Menigheder i Danmark har i flere år støttet **præsteskolen i Rubura** i det nordlige Burundi til glæde og gavn for de mange menigheder i Burundi. Nu er et nyt hold entusiastiske og missionsivrige studerende påbegyndt en 3-årig uddannelse. De sidste fem år har skolen med hjælp fra danske baptister uddannet 14 nye præster og mere end 160 evangelister. De fleste af disse er nu i tjeneste i de lokale menigheder.

To af de nye studerende fortæller i det følgende, hvordan krigen, kaldet og kirken har været med til at forme og ændre deres liv.

I Rubura møder jeg en lørdag aften to studerende Fidèle Manirampa (38) og Gaspard Niyibizi (33). Præsteskolens leder Juvenal Nzosaba agerer oversætter og fortæller også levende om det nye hold: »De er udvalgt på baggrund af deres kærlighed til kirken. De har alle deltaget på den forudgående evangelist-træning. De dygtigste og dem med visioner for mission og evangelisation er kommet gennem nåleøjet, så vi nu har 25 studerende«.

Fidèle og Gaspard er begge gift og har hver fire børn, som fortsat er bosiddende

i Bubanza Provins i det vestlige Burundi. Provinsen var særdeles hårdt ramt af den 13 år lange borgerkrig og var et tilholdssted for diverse grupperinger af rebeller, soldater og regulære banditter. Noget, de begge følte på tæt hold.

Jeg taler med de to studerende om deres liv, deres familier og deres drømme og visioner for deres studier, for kirken og deres liv efter præsteskolen. Gaspard fortæller: »Jeg blev født i en god baptistfamilie og havde en god opvækst«. Da krigen skyllede ind over landet fra 1993, blev området, han boede i, et usikkert sted at være, og i 1995 blev han taget til fange af oprørsstyrker og tvunget til at tilslutte sig gruppen. Fem andre blev dræbt i den

Fakta

- Der er 25 studerende på Præsteskolen i Rubura. Skolen er de sidste år støttet med ca. 80.000 kr. årligt.
- I år håber vi at kunne samle et lignende beløb ind. Endvidere er der behov for 25.000 kr. til en ny værelsesfløj, med tidssvarende faciliteter.
- Præsterne Ole Lundegaard og Henning Olsen har gæsteundervist på skolen ved flere lejligheder.

»» Fem andre blev dræbt i den forbindelse, og Gaspard lovede sig selv, at hvis han slap levende fra det, ville han tjene Gud. ««

forbindelse, og Gaspard lovede sig selv, at hvis han slap levende fra det, ville han tjene Gud. I to år var han således tvunget til at bo ude i skoven og samarbejde med rebellerne. Han deltog i krigshandlinger og levede af at stjæle fra lokalbefolkningen. Et vendepunkt blev en situation, hvor de var i ildkamp, og han med nød og næppe reddede sit liv ved at efterlade våben og udstyr og flygte over hals og hoved. Han fik der lejlighed til at stikke af og har siden trofast tjent Gud. Gaspard fortæller, at han har en særlig nådegave til at helbrede folk og har været med til at opstarte to nye menigheder og set mere end 80 komme til tro.

Fidèle kommer fra en anden baggrund. Den var delvist katolsk, men som det har

været tradition mange steder i Burundi, har man blandet den kristne tro med lokale skikke og tilbedelsesritualer. Fidèle fortæller: Min far var lokal troldmand, så om aftenen – efter kirke – tilbad han lokale guder, for at være på den sikre side. Under Fidèles katolske skolegang oplevede han første gang kaldet fra Gud til at blive præst. Men det var først, da han mødte sin nuværende kone, at kaldet for alvor blev virkeligt. Hun ville nemlig kun gifte sig med ham, hvis han blev baptist! Så det blev han, og med det fulgte tjeneste som bl.a. evangelist i den lokale kirke. Under krigen oplevede Fidèle også at blive bortført. Fidèle blev sammen med fire andre kidnappet, fordi han med Bibelen i hånden

prædikede fred mellem mennesker, og han blev derfor betragtet som støtte af den daværende regering. Tre ud af fem blev dræbt, og den fjerde er i dag invalid pga. skudsår. Fidèle overlevede, og trods fortsatte trusler på livet blev han yderligere bekræftet i sit kald til at prædike fred og forsoning, da folk fra både Burundi og Congo opsøgte ham for at opmuntre ham i den fortsatte vandring.

Begge de studerende har en vision om fortsat at lede folk til troen på Gud og det personlige møde med Jesus. De lægger stor vægt på at være med til at yde det, de kan for Gud, og udtrykke den åndelige fattigdom i et land, hvor også den materielle fattigdom er et påtrængende problem. Gaspard har oplevet megen velsignelse i sin tjeneste, men har savnet at kunne under vise menigheden i sand efterfølgelse, mens Fidèle brænder for at være med til at se vækst i Guds rige og føler, han er kaldet til både at være præst og menighedsplanter.

Efter mere end to timers samtale forlader de to præstespiser mig, og jeg sidder tilbage med en taknemmelighed for, at der stadig er folk, der hører Guds kald til tjeneste og er parate til at ofre sig selv og virkelig yde en indsats, der kan gøre en forskel i menneskers liv. **15**

Rie Andersen

Gud i 3 højder

Som barn blev han skræmt af et maleri af korsfæstelsen, men stræbte efter at tro på Gud.

Da han blev ung konkluderede han det modsatte. At Gud ikke er til. I dag har Jens Tandal fra Nørresundby Baptistkirke grebet troen i hverdagen. Og i øjenhøjde.

5-årige Jens sad ved siden af sin søster og kiggede op på den fantastiske tegneserie, som løb over hans hoved. Her kunne drengen se, hvordan nogle skikkelser var i færd med at hænge et levende menneske op på et træors.

– De fastgjorde ham ved at banke store søm gennem hans håndled og ankler – hvor var det dog synd for ham.

Det var juleaften i Sulsted Kirke.

Indtrykket af den lidende Jesus var så voldsomt for den lille fantasifulde og følsomme Jens, at hans søster måtte følge ham ud.

Sulsted Kirke i Nordjylland er kendt for sine farvestrålende kalkmalerier, der illustrerer passager af Jesu liv.

– Jeg kom ikke fra et kirkeligt hjem og havde således aldrig mødt Bibelens fortæl-

linger. Derfor kendte jeg heller ikke til den historie, som kalkmalerierne illustrerede.

På hæsblæsende bibeltur med lærer Jensen

Da Jens senere kom i skole, fik han og hans klassekammerater formidlet de bibelske beretninger gennem lærer Jensens levende fortællekunst. Læreren tog børnene med

på åndeløse rejser ind i de spændende historier på en så levende måde, at børnene gennem deres fantasi kunne se det hele for sig.

– Sammen med salmesang og Fader-
vor ved fællessamlingen hver morgen

fik jeg på den måde

grundlagt mine erfaringer med Jesus – eller Gud, som vi altid sagde – og jeg stræbte efter at tro på, at Gud var til.

Konfirmeret med dårlig samvittighed

Så kom konfirmationsdagen.

– Nu skulle jeg bekræfte det ja til Gud, som mine forældre engang havde afgivet på mine vegne ved min dåb. Det var svært for mig. Hvordan kunne jeg stå og bekræfte

trosbekendelsens ord, når jeg ikke havde en oplevelse af troen?

Alligevel gjorde Jens det – med dårlig samvittighed.

– Her oplevede jeg for første gang at svigte mig selv og være uærlig over for noget, som jeg kunne se havde betydning for andre.

Langsom erkendelse

Gennem ungdomsårene konkluderede Jens, at Gud ikke var til. Men en dag mødte han Anni, som siden har været hans »kæreste og kæreste livsledsager«. Anni er baptist og tror på Gud. Hun spørger Jens, om han ikke vil med i kirke.

– Jo, det kan jeg jo godt, tænkte jeg, for jeg ville så nødtigt gøre hende ked af det.

Rigtig meget af det, der sker i Nørresundby Baptistkirke taltaler Jens.

– Jeg kommer med i forskelligt spændende arbejde i kirken og rækker igen ud efter troen, men oplever ikke, at den bliver levende for mig.

En dag bliver Jens døbt i Nols Sø.

– Det var en betagende og højtidelig oplevelse, som jeg

»» Jeg kan ikke bare overtage færdigsyede opfattelser og livstydninger, men må bestandigt sætte dem i forhold til hvem, jeg er. ««

også i dag føler smuk og rigtig. Her siger jeg ja til at tro på Jesus som min personlige frelser, men på den måde, som giver mening i mit liv.

Langsomt er jeg ved at forstå, hvad tro betyder for mig. Langsomt er jeg ved at nå den erkendelse, at ud over kærligheden er det at stræbe efter sandheden det vigtigste i livet.

At være sand og ærlig over for sig selv og andre må være vejen til i alvor at finde frem til, hvad det vil sige at være menneske, konkluderer Jens.

– Derfor kan jeg ikke bare overtage færdigsyede opfattelser og livstydninger, men må bestandigt sætte dem i forhold til hvem, jeg er.

Kræft og Kristus som ledsagere

Sidste år blev Jens for tredje gang ramt af kræft og måtte tilbringe megen tid i ro.

– Jeg oplevede ikke noget »Hvorfor lige mig?« eller nogen bitterhed over, at jeg nu for tredje gang var ramt af alvorlig sygdom. Snarere var jeg dybt taknemlig over, at jeg havde levet med kræften som en følgesvend, siden den ramte mig første gang i 1970, og at jeg nu havde tid til at tænke over mit liv.

Selv om Jens var meget træt og ængstelig for sit sygdomsforløb, havde han kræfter og god tid til at være sammen med familie og venner, læse, lytte til god musik, opleve kunst, føre gode samtaler og tænke over livet.

– Sygdomsperioden har ført til overvejelser om de vigtigste ting i livet, og jeg oplever, at jeg er blevet god til at prioritere min tid. Anni er en rigtig god livsledsager og læser ofte højt for mig.

En af de bøger, vi begge sætter stor pris på, er »Forladthed og nærvær« af Gudmund Rask Pedersen.

Her sætter forfatteren litterære tekster over for bibelske tekster.

– På den måde oplever vi, at teksterne bliver meget levende og aktuelle og taler direkte ind i vort liv. Ofte oplever jeg, hvordan gode, positive og opmuntrende ord giver anledning til eftertanke og så at sige bliver en del af min egen livsfortælling.

Hver gang Jens hører eller læser Bibelen, spørger han sig selv, hvad det aktuelt siger ham i dag.

– Ordet »ikklæder sig mit kød og blod« og tager så at sige bolig i mig. På den måde oplever jeg, hvordan Jesus gennem sit ord bliver min følgesvend og giver mit liv retning og mening, slutter Jens sin historie. I øjenhøjde.

Fakta | Jens Tandal

- Opvokset på en gård i Sulsted og stadig bosat i byen
- Mistede sin far som 9-årig
- Gift med Anni, har tre børn og fire børnebørn
- Har haft et »utroligt dejligt arbejdsliv«, først i mange år som lærer og fra 1993 til 2009 naturvejleder og leder af Naturskolen i Store Vildmose, hvor han har igangsat mange projekter
- Medlem af Nørresundby Baptistmenighed
- Optaget af eksistentielle spørgsmål
 - Stadig meget glad for og optaget af formidling, herunder natur- og historieformidling
- Frivillig i Kræftens Bekæmpelse
- Glad for haveliv og praktisk arbejde.

[] Troels Thordal

EN RIGTIG MAUDE- BEMÆRKNING

Den kommer næsten altid, når bibelgruppen mødes om onsdagen. For en gangs skyld er der blevet tid til at diskutere noget dybere, end om der skal røde eller hvide duge på til julefesten – altså dér hvor der er nerve og kant. Når emnet for eksempel har været Jesu mirakler, og nogen har sagt, at deres tro da for så vidt godt kunne bestå uden de mirakler. Eller når nogen har sagt, at det for dem da faktisk ikke er noget problem, at verden ikke blev skabt på syv dage. Eller man har diskuteret, om opstandelsen rent faktisk skal forstås som »kødets opstandelse«, eller om det er nok med en åndelig eller om det blot er en allegori. For, helt ærligt, er det ikke lidt svært at forestille sig et opstandelsesunder på en dansk kirkegård – med perlegrus og stauder flyvende i alle retninger? Så er det, at bemærkningen altså kommer. Og den kommer næsten altid over kaffen: »Ja, ja – jeg har nu min barnetro«.

Men barnetroen har aldrig været nok. Det bliver jo ret klart, når folk lig-

ger og vræler i deres sygesenge og ikke kan forstå, at kræften netop skulle ramme dem. Eller hvorfor Gud ikke beskyttede dem mod depressionen eller skilsmissen eller fyringen eller fallitten – og der ikke er svar på bønnerne og ingen lavtflyvende undere i miles omkreds. Så får man jo lyst til at sige: »Jamen, du har jo din barnetro – det har du jo sagt hver eneste onsdag aften«. Men det ville nok være synd. Og sommetider også for sent.

Problemet med bemærkningen – »Jeg har jo min barnetro« – er, at den altid fremsættes med det ordløse vedhæng: »... og nu vil jeg ikke høre mere vrøvl!«. Sådan lidt som når Maude i Matador truede med at »gå op og lægge sig«, hvis konflikterne ikke forsvandt. Hvis den gode stemning skal opretholdes, så skal vi andre, som altså ikke kan nøjes med en barnetro (og som i øvrigt heller ikke tror, at andre kan nøjes med den) altså holde vores kæft. Punktum finale.

Men det gør vi ikke.
Punktum finale.

DANMARK
PP

UDGIVERADRESSERET
MASKINEL MAGASINPOST

ID-Nr.: 46476

Afsender:
**Baptistkirken
i Danmark**

Lærdalsgade 7, st. tv.
DK-2300 København S

ISSN 1901-4635